

Prædiken til 14. søndag efter Trinitatis

Er du en fejlfinder? De fleste af os er super gode til at slå ned på alt det, der er noget i vejen med. Hos dem, der sidder på deres taburetter inde på Christiansborg og træffer beslutninger. Vi er utilfredse med vores sygehuse, vores plejehjem og vores skoler. AT der er noget galt i Danmark det kan vi hurtigt blive enige om. Vi er også ualmindeligt dygtige til at finde fejl hos de andre. Vores naboer. Kollegaer. Eller i vores nærmeste familie. Vi har ingen problemer med at finde noget vi kan brokke os over. Noget vi kan være utilfredse med. Hvorfor har vi så svært ved at være tilfredse? Også med at være det menneske vi er. Plads til forbedring det er der vel altid. Og det er jo heldigvis også sådan, at selvom de fleste af os er holdt op med at vokse udenpå i hvertfald i højden så bliver vi aldrig færdige med at vokse indeni. Bliver vi nogensinde færdige med at gå i livets skole? Lære nyt og udvikle os? Vi bliver aldrig færdige med at øve os i at blive bedre mennesker. Mennesker der er bedre til at se de andre. Tage os af hinanden. Hjælpe hinanden med at leve. Mennesker, der bliver bedre til at sige tak. Gør du det? Husker du at sige tak? Da du vågende imorges sagde du så tak fordi du fik lov til at vågne op til en ny dag i solskin? Siger du tak. hver gang der er en anden, der hjælper dig? Gør noget godt for dig? Er det en selvfølge, når det sker? Nej vel. Så selvom tak kun er et lille ord så har det stor betydning. Vi må øve os i at sige tak. Jo mere opmærksomme vi bliver på at være taknemmelige jo mere går et op for os, hvor meget der faktisk er at sige tak for. Hver dag. Vi har nok alle sammen i vores omgangskreds eller iblandt vores allernærmeste oplevet det som de ti spedalske mennesker vi har hørt om i dag oplevede. Nemlig oplevelsen af at få livet tilbage. Det er jo det der sker, da Jesus helbreder de syge. Han giver dem livet tilbage. Måske har vi oplevet, at et menneske, der har været alvorligt syg og som har været tæt på at miste sit liv bliver erklæret rask. Eller et menneske, der har været ude for en ulykke men som mirakuløst er sluppet fra den med livet i behold. Når mennesker har oplevet at stå ansigt til ansigt med døden så går det op for dem, hvor meget der er at være taknemmelig for. Først og fremmest det, at de lever. Og kan være sammen med dem de elsker. Jeg har en ven som for ca. et år siden fik stillet diagnosen kræft han var meget alvorligt syg, på et tidspunkt

svævede han imellem liv og død men han blev rask og i dag har han det godt. Som han siger: "Gud gav mig livet tilbage." Meget ofte når han sender mig en sms så slutter han: Lad os være taknemmelige. Hans taknemmelighed smitter af på mig. Får mig til at tænke over: Sætter jeg nok pris på det, der virkelig betyder noget i mit liv? Husker jeg at være taknemmelig for alt, det der er godt i mit liv? Får jeg sagt tak til dem, der gør mit liv godt og meningsfuldt dem, der fylder mig med glæde, imens jeg kan? Når der er begravelse her i kirken ser jeg det stå på flere af de blomsterkranser, der ligger ved kisten: Tak for alt. Det er en smuk hilsen til vore døde. Men vi må ikke glemme også at sige det: Tak for alt - til hinanden imens vi lever. Det er det de glemmer de 9 spedalske som Jesus helbreder. De vender ikke tilbage til Jesus for at takke ham for, at han har givet dem det største: nemlig deres liv tilbage. Måske fordi de har så travlt med at komme i gang med at leve deres nye liv. Danse med deres kone. Lege med deres børn. Give deres søstre og brødre et ordentligt kram. Det har de jo ikke kunnet al den tid de har været syge. For de spedalske blev set på som urene. De skulle gå rundt med en klokke så folk kunne høre når de kom og skynde sig at komme væk. For de smittede. Og derfor måtte de leve uden for byporten. Ude i bjergene. Alene for dem selv. I isolation. Vi hører, at der er ti, der bliver helbredt. Præcis hvordan det sker får vi ikke noget nærmere at vide om. Vi hører kun, at det er imens de er på vej hen til præsterne, at de bliver befriet fra deres sygdom. Hvorfor skal de hen til præsterne? Sådan var det skik og brug - det stod skrevet i Guds lov. Præsterne var dem, der skulle godkende, at den spedalske var blevet rask og give ham grønt lys til igen at færdes iblandt andre. Ud af de ti, der blev raske er der kun en, der vender tilbage for at sige tak til Jesus fordi han har givet ham livet tilbage. Vi får at vide, at han er en samaritaner. Hvad var der med de samaritanere? Vi kender jo også den barmhjertige samaritaner. Samaritanerne kom fra den landsdel, der hed Samaria. Og det var sådan, at jøderne i andre dele af landet så skævt til dem fra Samaria. Ingen jøde med respekt for sig selv ville være i stue med en samaritaner. Hvorfor ikke? Det var det sted de fejrede gudstjeneste den var gal med. Jøderne mente nemlig, at der kun var et sted at fejre gudstjeneste og det var i det store tempel inde i hovedstaden Jerusalem. Men samaritanerne holdt gudstjeneste på deres hellige bjerg Garizim. Derfor betragtede jøderne samaritanerne som forkerte. Jesus har en pointe i at fortælle

os, at det var en samaritaner, der vendte tilbage for at takke ham. Det var ham som de andre slet ikke ventede sig noget godt af, der gjorde det rigtige. Siger det ikke noget om, at vi skal passe på med at sætte et stempel på andre? Du er forkert. For kan der ikke også være noget godt og noget rigtigt i dem som vi synes er forkerte? Det er det Jesus vil lære os. Samaritaneren gør det rigtige. Vender tilbage til Jesus. Det er gået op for ham, at det er Gud selv, der igennem Jesus har grebet ind i hans liv. Og det vækker troen i ham. Nu tror han på Gud. Han tror på, at det nye liv som han nu skal i gang med at leve at det er en gave fra Gud. Har vi givet os selv det liv som vi lever? Nej vores liv er en gave fra Gud. Som vi må gøre os umage med at få det bedste ud af. Sammen. Lad os så stoppe med at brokke os og være utilfredse, beklage os og lede efter alle de fejl vi kan finde. Og i stedet for. Være taknemmelige. Takke Gud. For alt det han giver os og glæder os med. Hver eneste dag. Amen. Ære være Faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen